RUPERTUS TUITIENSIS
Österreich oder Süddeutschland, 2. Hälfte 12. Jh.
Seite 124r
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26003
Copyright: Admont, Benediktinerstift

ꝫ eo palam loquente nichil ei dicebat. S; adeo uerũ illud erat. ut q̃dã ꝯ ierlmis q̃ vnq;
ñ p famã didicerat t p opinionẽ sciebat. s; p̃sentes ipsi p̃sentiũ cspiratione ꝫ cuentiu
la oculis uidat 7 auribꝫ audierat. mirantur qd ñ eo p̃sente ꝫ palã loq̃nte nichil diceret.
Et dicebat. Aliquid uere cognouerunt p̃ncipes. quia hic est xp̃c.

Tanta q̃ppe mutatio. tanta iudeoꝝ taciturnitas uidebat ñ euenisse sine causa maxima.
Aliquo q̃ inq̃ut p̃ncipes se erasse ĩtelligere. ꝫ ipsis resipiscentib̃ iudei q̃ q̃rebat hic occidẽ
nichil dicit aut facit. q̃ quomodũ p magnã tẽpestatẽ uentis cessantib̃ fluctus feri maris
sedato feruore cõquiescit. Adhuc existimari potest isti iersimitũ q̃ hec dicebat de illis ee qui
credebant ĩ eũ. 7 sic dixisse. nunqd uere cognouerũt p̃ncipes q̃a hic ẽ xp̃c. ut subaudiendũ
eet. sicꝫ ꝫ nos cognouimus. ñ repugnare id qd sequitur. Sed hic scim vñ sit. xp̃c aũ cũ uenerit ne
Et paulo p de eisdẽ dr. Querebat q̃ apprehendere eũ. ꝫ nemo in eũ ino scit. vñ sit.
misit man. q̃a ñ dũ uenerat hora eius. Igitur ñ credendo dixerũ nũqd uere cognouerunt
p̃ncipes q̃a hic ẽ xp̃c. s; argumentando obsistere conati s ne xp̃c ee crederet. Illã uelut mey
entes ne forte p̃ncipes cognouerint ꝫ acquerint credere qd ipse eet xp̃c. pun assumunt
id qd essentio x repugnare uideat. S; hic scim unde sit. xp̃c aũ cũ uenerit nemo scit
vnde sit. Cui assumptioni si eccessiũ sit. continuo eclusioni dat locꝫ ut dicat. Igitur 7 p̃n
cipes erant si uidentur s uere cognouisse qd ipse sit xp̃c. Verũ hec sententia estat aut
firma ñ ẽ q̃m assumpserunt. una solã x natura scil humanã esidamet. iuxta q̃ dicere
potant. s; hic scim unde sit. xp̃c aũ cũ uenerit nemo scit vñ sit. Illã ꝫ si reuera homo erat ga
lileus de ciuitate nazareth. ñ tn erat ut putabant filius ioseph. deq̃ ꝫ sepe imppabant ei dicen
tes. nne hic ẽ filius fabri. s; erat filius uirginis. Ergo ñ recte neq; estant assumpserũt dicentes. s;
hic scim vñ sit. q̃ppe q̃ solã ĩ illo natura carnis attendebant. nec ipsã bene nouerant. Ergo
ne inexpugnari adeclusionẽ pcurrentes uiderentur s inexcusabiles. obuiandũ erat eis
uelocũ. Qd ꝫ factũ ẽ. Illã sequitur. Clamabat q̃ ihc in templo dicens. Et me scitis. ꝫ unde sim
scitis. ꝫ a me ipso ñ uenio. s; ẽ uerus q̃ misit me. quẽ vos nesciti is.

Hec dicens ihc clamabat. ñ q̃a frustra uidet clamore. i. foru p̃dicationis res digna erat.
Et me inq̃ scitis ꝫ unde sim scitis. ꝫ cetera. de si diceret. Secũdũ hominem q̃dẽ ꝫ me ihm
ee scitis. ꝫ hominem galileũ ee scitis. s; ẽ alia in. i. in me ipso natura. secũdũ q̃ nemo urũ
scit unde sim. ꝫ secũdũ illã naturã ñ dico. q̃a a me ipso ñ uenio. uidet q̃m uenturus ẽ ille
iniquus. homo peccati. filius p̃dictionis. cui aduenit erit secũdũ operationẽ mdacii. s; ẽ uerus
q̃ misit me. q̃ uos nescitis. q̃a uidet sicꝫ alio loco ia dixi neq; uocẽ eius unq̃ audistis. neq;
speciẽ eius uidistis. Ego suo eum. q̃a ab illo sum. ꝫ ipse me misit.

Scio ꝫ bene scio eũ unq; abinitio antequ talis ego fierem. quale me uos scire potestis
dicentes. s; hic scim vñ sit. Et unde hoc m qd scio illũ. Videt q̃a ab illo sũ. uiq; ñ eo
m q̃ ꝫ vos ab illo estis. q̃ tn ut p̃dixi illũ nesciti. Vos enim ab illo estis facti t creati. ego